

FÉNY ÉS ÁRNYÉK
(Képzelt Radnóti-fotók)

1.

Istenhegy; kábán kopogtat az alkony,
Szellő legyeskedik, legényes, pörge,
Fűben bukfencet vet pocakos körte,
Szilvalekvár-illatú, álmos balkon

Fölött horizont lávaíve fölforr,
Időkaptárt perczsongás tart csak ébren;
Árnyékrostákon átcsurranó fényben
Fannid kacaja déltengeri gyöngysor.

Békén bóbiskol a hűvös veranda,
Ezernyi cikád hangol esti dalra,
Ezüst mozdulatot ringat a hinta.

Félig született vers magzatként szunnyad;
Nyers szókat kristályá bájoló ujjad
Akut kor zavart pulzusát tapintja.

2.

Gyémánt, gyatra tövisektől sebezve,
Hit s jog foglalatából kítaszítva;
Egyensúly-vesztett, szél metszette szikla
Töpreng így: állna, vagy lehangeredne...

Bokát-térdet sajdító ösvényt vonszolsz,
Mely hegymenetben is mélységgé tágul;
Tajtékos ég málló vakolatán túl
Opál-derengésként látsz Kedvest, otthont.

Dermedt sejtések sürgönyeit hozzák
Percekkel toldva meg a lélek hosszát
Lebomló testnedvű razglednicáid.

Hitvesi levél-hexameterekkel
Ónos éjszakát vajúdik a reggel,
Odaátról a mécsvirág világít.

„DER SPRINGT NOCH AUF”
(Radnóti emlékoszlopára)

Száz esztendeje már, hogy e sanda világra születél
Csillaggal bélyegzett, sors szaggatta magyarnak,
Eltévedt humanistának, rossz káini vérrel
Vert, ezer éve Turán-átok sújtotta hazában.
Elméddel zulu főnök, hindik közt maharadzsa,
Buddha utóda, sahinsah Xerxész egykori trónján,
Láma lehettél volna, arany csengője Tibetnek,
Életigenlő, bölcs filozófus, béke követje,
S lám, mi jutott neked osztályrészlül Jahve kegyéből?
Átjárt száz zulu lándzsa, következtek hindi bigottok,
Sárba tiport tetemed csócsálták perzsa sakálok,
Szárnyas oroslán-istenszobra hazug Ninivének
Nem védett dögevők karmától, általa lettél
Bárány, vágóhídra vezényelt áldozat-állat,
Mégkésett Ciceró, Nérók közt, Róma tüzében.
Vágytál boldog békeidőt, jobb kor közeledtét,
Tűzcseppjét szerelemforrásból asszonyi csóknak,
Tisztes, igaz szavak ágán ért költői gyümölcsöt;
Adni akartál szellemi étket a rászorulóknak,
Áldott, gyermeki hittel vállalt Golgota-járás
Végén mégsem a Megváltó új arca lehettél,
Önmagad árán újrateremtve az emberiséget.
Holt, térkép-tájunk édenné válna kezdetől,
Hogyha tanításod magvát sivatag befogadná,
Mégis jobb, hidd, hogy fejedén tövises koronával
Életedért páncélt nyertél; megvéd a csömörtől,
Mit poharadba' csalódás méregcseppje okozhat:
Nem fog okulni ez ország sem más sem maga kárán,
Pusztítás, vér ostora sem tanította e népet
Összefogásra, együtt-szólásra; a vész közeledtén
Nem kéz-kézben szállunk szembe gigászi erőkkel;
Testvérkéz pántként testvér torkára fonódik;
Múltunk testvérgyilkos- s áldozat-árnyai közben
Zsoldosokat toboroznak százszor-vert seregükbe.
Fegyverzajban – mind igazabb – hallgatnak a múzsák;
Bölcs, humanista poéta, pihenj tetszholtra hibernált
Állapotodban, akár Kiss János, Bajcsy-Zsilinszky,
S mind, kik mertek szembeszegülni a démoni haddal.
Újabb századok eldöntik sorsát a magyarnak:
Győzhet az ész, ha felépül tornya Szibilla-szavadnak,
Vagy kristálygömbként hanyódunk durva kezekben,
S mit mongol nyila, gögös félhold, sas sosem ért meg:
Széthullunk, Európa tapos végig cserepünkön.